

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXIV. Opera omnia non solùm propter Deum, verùm etiam quo illa modo fieri vult Deus, cum insigni perfectione, facienda eße.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

bonum nostrum: *Non mea, voluntas, sed tua fiat.* (a) Quòd si duæ res indifferentes aut bonæ nobis offerantur, quarum alterutra necessariò eligenda sit, neque major ex una quàm alterá, Dei gloria, perfectiòve Christi imitatio, aut mortificatio nostra dependeat & sequatur, tum verò securè, sine ulteriori examine, utramlibet licet eligere, illamque Deo offerre, ipsius amore perficiendam: & quamvis opus foret indifferens, quia sic tamen ad Deum dirigitur, imprimis erit meritorium atque lucrosum.

a Luc. 22. v. 42.

CAPUT XXIV.

Opera omnia non solum propter Deum, verum etiam quo illa modo fieri vult Deus, cum insigni perfectione, facienda esse.

V Erùm haudquaquam sufficit, quæ facimus, purâ Intentione facere ob Dei amorem, ipsiusque sanctissimæ voluntatis impletionem; sed necessarium præterea est, ut quo modo vult Deus, cum insigni scilicet perfectione, eadem faciamus: & quæcumque de gradibus Intentionis, ad rerum substantiam pertinentia, huc usque dicta sunt, æquè in earumdem adjunctis & circum-

circumstantiis, modoque operandi, ut perfectè fiant, sunt observanda, eademque obligatio, quæ est, faciendi res propter Deum, obstringit quoque, ad easdem ita, ut Deo placeant, faciendas. Si enim, quia creaturæ & opera Dei sumus, eidem debemus quidquid sumus, & possumus, & facere poterimus; (quemadmodum arbor fructus ei profert, qui illam plantavit) certum est decere, ut debitum hoc & fecunditas ei, cui debetur, serviat & consecratur: fructus verò, quem ex operibus nostris Deus colligit, ipsius est in illis beneplacitum. quare nisi rectè illa fiant, fructum ipse hunc sibi non decerpit, nosque superflui sumus, ac velut cariosæ & exesæ arbores, quarum fructus rejiculi sunt & nihili. Dei quoque mancipia & servi sumus, Deusque Magister noster & Dominus est: adeoque, uti servus omnia opera sua debet Domino suo, & quidem illo modo perfectæ, quo hero placet; ita & nos nostra ante Deum facere oportet. Nam quis servum eum toleret, qui quidquid facit malè faciat, omnia perdat, è manibus labi sinat, frangat; & quibuscumque in rebus hero suo servire debet, easdem destruat & dissipet. Atqui æstimabilius pretiosiusque nihil possidemus,

mus,

mus, quàm opera nostra: quia talis unusquisque est, qualia sunt ipsa. Utque satis non est, Attalicum auroque intextum pannum & telam laudare ac aestimare, solum quia Attalica sit: verum illustrem illam, splendidam & puram esse necessum est, quippe si splendor iste radiique absint, fordisque illa maculis notata & inquinata sordet; tantum abest, ut regalis inde purpura confici queat, ut qui illam vestire Regem vellet, gravissimam ipsum injuriam affecturus crederetur. Eodem omnino modo, bonas in seipsis; quas quis facit, actiones esse nequaquam sufficit, ut propter eas à Deo aestimetur: sed necessarium est, ut recte factæ, sine labe alioque vitio sint, ac sibi debito splendore non destituantur. Et verò si vestem quæ corpus tegit, minimam ex oleo maculam inquinari, lacerarive aut dissui non ferimus, in actionibus, quæ ornamenta sunt, ac decora animæ nostræ, sordes & confusionem feremus? sique nobismet-ipsis scissum & contaminatum vestimentum displicet, inquinatissimis imperfectissimisque pleni operibus, in Dei conspectum venire, num audebimus?

Satis itaque non est, facere solummodo quod Deo placet; neque, id facere tantum
pro,

propter Deum: verum ita fieri hoc ipsum debet, ut Deo placeat, atque tale sit, quod tanto Domino, proque tot & tantis quibus ei obstricti tenemur debitis, offerri consecrarique mereatur, quod namque res est excellentior ac nobilior, Dei amore operari, hoc amplius culpandus castigandusque venit, qui in opere istiusmodi, in boni aded Domini & Patris gratiam suscepto, non omnibus opibus viribusque elaborat. Hinc Societatis nostrae parens Sanctus Ignatius, si quem ab re quapiam remissioem deprehenderet, atque ex eodem, Deum se, cuius causam omnia faceret, operis sui finem habere audiret, severè hunc talem acriterque reprehendebat, dicebatque: *Si Deus propositus tibi finis est, graviter certè multaberis. Nam Mundo negligenter servire, ac vanitati segniter indulgere, haud magnum sanè crimen est: qui autem Deum spectat, eum oscitanter aliquid facere atque ignavè, intolerabile est.* (a)

Porro ad opera nostra perfectè exsequenda, considerationes sequentes multum juvabunt.

Primò, Secum quærere: Quomodo vult Deus, ut hoc opus faciam? Christumque
audire

a Ribad. Vitæ libr. 5. cap. 10.

audire dicentem; *Estote perfecti, sicut Pater vester caelestis perfectus est.* (a)

Secundò, Christus ipse quomodo id faceret? quem imitari, omniumque actionum nostrarum exemplar absolutissimum, regulam certissimam; supremamque perfectionis legem intueri nos decet; operamque dare, ut cum fervore, charitate, quantaque possumus diligentia, nos quoque operemur.

Tertiò, Cogitare, Operis nos nostri, modique, quo illud exsequimur, testes Iudicesque Deum habere & Angelos. Cui publice aliquid in oculis & conspectu Regis præstandum, quam sollicitus ille est, ut rectè omnia accuratèque fiant?

Quartò, Quando ante Dei tribunal stabimus, quando ad novissimum quadrantem ratio à nobis poscetur, quando explicabuntur & excutiuntur opera nostra, quando Deus illa censebit & ponderabit, quo tunc ea modo fecisse optabimus? Vide quam opifex aliquis, cui elaborandum est opus, de quo sententiam laturo iudicaturusque sunt peritissimi Artifices, omnibus illud ex partibus perfectum efficere studeat arque expositum.

Quintò.

a Matth. 5. v. ult.

CAPUT XXIV. 261

Quintò. Qualiter id in hora mortis fecisse exoptabimus? atque, si dolebimus, quo tempore corrigere illud & emendare non poterimus, quare non modò, cùm possumus, opera nostra, magnâ cum perfectione, exsequi & velimus, & conemur.

Sextò. Si ultimum istud, quod in hac vita facturum esses, opus foret, quàm sollicitè, illud, pieque ac devotè faceres? pari tibi modo omnia opera facienda scias.

Septimò. Considera, quanti referat opera hoc illòve modo fieri, aut ad majorem gloriam acquirendam, aut ad graviores in Purgatorio pœnas accersendas: & quantum illius laboris amplius ad rectè ea facienda requiratur,

Octavò. Perpende, quàm pulchrum sit ac præclarum, Deo placere, quantaque contra inordinatio, quòd eâ ipsâ re, quam faciendo, ipsi placere cupimus, ob modici laboris impatientiam, eidem displiceamus? Quantum olim aestimabatur, unius Assueri Regis oculis placere posse? cujus conspectui sistenda puella aliqua, deligebatur è millibus, ac deinde solidus, illi ornandæ polien-dæque, ut coram rege comparere posset, annus impendebatur. (a) qui fit igitur, cū coram

a. Esther c. 2. v. 12.

coram ipso Deo apparere, ei que offerri debeant opera nostra, quod non summâ curâ studioque in iis perficiendis versemur?

Nonò, Tali ea animo delberatione que facere congruit, quasi aliud nihil faciendum superesset, ut quid enim illi obiter adeò perfunctorieque percurramus; cum unum opus bene, quam mille malè facere, longè præstet.

Decimò. Illud quoque non mediocriter prodest. Pro die præsentè dumtaxat sollicitum esse. Quis enim non uno saltem die velit bene vivere? atqui crastinus dies incertus cum sit, hodiernum periclitari non licet. Neque tota simul vita cogitanda est, quam non simul, sed per partes ducimus: quia & sarcina facilisque, qui colligatus nos terreat & quem gestare posse desperemus, particulatim acceptus levis est, & ferri potest.

Concludo ad extremum hanc de Intentionis puritate, quâ quis Deo præcipue placere studet, dissertationem; dicoque, Eiusmodi hominem, non bonis tantum, nec tantum indifferentibus operibus plurimum mereri: verum nihil quoque faciando, maximorum operum mercedem præ-

CAPVT XXIV. 263

præmiumque, eundem consequi posse, propterea quod, cum opus ipsum præstare non possumus, solâ ejus voluntate contentus sit Deus. Ideoque hoc tam singulare merendi instrumentum mediumque nullo modo à nobis est negligendum: sed continuâ cum sollicitudine affectuque, præclara perfectaque Deo opera sunt offerenda; re ipsâ, quotquot virtutum actus vidimus umquam vel audivimus, exercere, tantaque supplicia & tormenta, quanta Martyres omnes subierunt, perferre desiderando; adeo quippe sincerus, verus & vehemens potest esse affectus iste & desiderium, ut operi ipsi æquivalet, & par sit.

Multò verò ampliùs providendum est, nequando inutilia, sed ut fructuosa semper opera faciamus. Nam uti fœda est confusio perturbatioque, quoties re quapiam ad alium, quàm destinata est, finem abutimur: ita non minùs turpis est inordinatio, quando prorsus otiosa illa remanet, neque propter finem suum perficitur, præsertim si egregium sit opus magnique momenti. quis autem major nobiliorque esse finis potest: quàm Dei gloria? Cùm itaque in hoc nati simus, ut ad illam universas actiones

actiones nostras referamus & formemus, numquid illud facere, fructusque, quibus tantum Dominum honoremus, identidem proferre prætermitemus? (a)

^a Commentarium plerorumque hoc capite dictorum habes, lectu dignum, apud Rodericum part. 1. Tract. 1. & 2. Suffrenium quoque Anni Christiani Tomo 1. parte 1.

CAPUT XXV.

Quo se modo aliquis in omnibus quæ facturus est Deus, ad ejus voluntatem conformare, illique acquiescere debeat.

VT nostra voluntas divinæ voluntati jungatur & uniatur ad hoc non sufficit facere, quidquid à nobis fieri vult Deus: sed pati præterea oportet & tolerare, quæcumque eiusdem adorandæ Majestati nobis placebit immittere; aut permittere, cum omnimodum ipse ad hoc jus habeat. Nam propter supremum dominium, quod in suas obtinet creaturas, iisdem prohibitu suo uti, eas destruere & ad nihilum redigere potest, ita ut nemo hoc illum absque ratione agere, queat obtendere. Quòd si enim unicuique, eò quòd suum & proprium est, quod libet facere licet; quid ni Deo idem liceat? Cur hoc eum communi privilegio spoliemus? Quare nosmet-ipsos

illi